

Archiepiscopatus Et Electoratus Trevirensis

Abtei Sankt Maximin <Trier>

Avgvstae Trevirorum, 1633

Littera Bb. Litteræ Ferdinandi II. Imp. ad Archiepiscopum & Principem
Electorem Treuirenssem, in causa S. Amximini, de dato Viennæ 4. Iulij
1625. è Germanico in Latinum translatae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62152)

N. 465.
Alia nullitas huius Electionis.

nus ex compromissariis, nomine aliorum compromissariorum, electionem minimè publicauerit. Et ex forma ipsius compromissi, corrueret etiam electio: quia scrutatores de collegio non exquisiuerunt suffragia, & illa non fuerunt redacta in scriptis, prout fuerat ordinatum in Instrumento compromissi; quæ omissio formæ vitiat Compromissum; cum forma data sit seruanda, & illius verba debeant potius restringi, quàm ampliari, vt per se DD. in illo cap. cum expediat loco citato. & bene Bald. conf. 101. nobiles viri. n. 8. vers. videtur concludendum. in fin. & conf. 103. lib. 3. in princ. Socin. conf. 20. in princ. lib. 1. vbi, quod est stricti iuris, & in ea veniunt solum ea, de quibus specialiter est dictum. Dyn. conf. 45. incip. questio qua vertitur.

N. 466.
Omissio formæ vitiat compromissum.

N. 467.
Compromissi forma est stricti iuris.

Et ita conclusum.

Littera Bb.

LITTERÆ FERDINANDI II.
Imp. ad Archiepiscopum & Principem Electorem Treuirensis, in causa S. Maximini, de dato Viennæ 4. Iulij 1625. è Germanico in Latinum translatae.

N. 468.
Recapitulatio litterarum Domini Electoris ad Imperatorem.

Ferdinandus II. &c. Reuerende dilecte Cognate & Princeps Elector; Dilectionis Tuae literas responsorias de dato Confluentiae 13. præter lapsi Mensis Aprilis, Monasterium Sancti Maximini concernentes, & in quibus deinde, Tua Dilectio, à Serenissima Principe, Domina Isabella Clara Eugenia, Infante Hispaniarum, Archiducissa Austriae, Ducissa Brabantiae, & Comitissa Flandriae, vidua, dilecta Nostra Amita & Sorore, Eiusdemque Regimine Luxemburgensi, atque Conuentu dicti

dicti Monasterij, specialiter se grauari sentiat, cum vltiori petitione, rectè accepimus. Quæ præcipuè in hoc consistunt, quod sua Sanctitas, absque vlllo Tuæ Dilectionis instinctu, aut causa data, præuia cassatione Electionis moderni Abbatis, Commendam dicti Monasterij, Dilectioni Tuæ, contulerit; cui eò minus sese opponere voluit, ne Tertio cuidam, & extraneo (quod certò euenisset, nisi eam Dilectio Tua acceptasset) in Monasterij præiudicium, obtingeret. Cumque iam realem possessionem, sine vlla contradictione acceperit, sperare Dilectionem Tuam, Nobis id offensæ loco non fore, sed Nos potius ad Tuam Dilectionem in ea tuendam, & oppositiones in contrarium remouendas, prout etiam ad Iustitiam, in Eiusdè & sæpemenorati Monasterij, coram nostro Cæsareo Aulico Consilio, indecisè pendentibus litibus, quantocyus administrandam, addictos mansuros, prout Dilectio Tua desuper Nos obedienter implorauit, rogauitque. Nos quidem illa, quæ à Dilectione Tua, ratione præmissæ Cassationis Electi Abbatis, & sibi oblata Commendæ, & qualiter ea peracta sint, aliaque à Dilectione Tua, in medium adducta, aliò remittimus. Nec tamen adhuc, præuia causæ omniumque eius circumstatiarum diligenti ponderatione, perspicere possumus, quo Iure, post receptam nostram Cæsaream inhibitionem & Mandatum, allegatam possessionem apprehendere, aliaque attentare, Dilectioni Tuæ licuerit; præsertim, cum Dilectio Tua, cum Monasterio adhuc sit in litis pendentia, & Eadem, super antehac allegatis causis, Ipsamet pro sua prudentia facile iudicare possit; Nos eiusmodi attentata, quando temporalia & sæcularia, quæ à Nobis & Sacro Imperio dependent, vnde etiam Sacri Imperij Contributiones & impositiones solui debent, in Commendas attrahi volunt,

N. 469.
Commenda Monasterij S. Maximini Domino Archiep̄o non instatè oblata & c. cassatione electionis præuia.

N. 470.
Imperator se resoluit quod Monasterium quoad temporalia in Commendam attrahi, permittere non possit.

permittere aut excusare nullatenus posse; nec omnino videamus, quomodo cultus diuinus, in pristino statu, & cum tanto numero Religiosorum conseruari, primi Fundatoris & aliorum Nostrorum in Imperio Antecessorum intentio & larga fundatio saluari, atque Nobis & Imperio, sua debita tradi possint, si dilectio Tua, duabus partibus reddituum Monasterij, absque vlllo onere, iuxta contentum Bullæ Papalis, gaudere; tertia verò pars, cum omnibus oneribus, Monasterio manere deberet; vt taceamus quam magna exinde scandala, etiam

N. 471.
Conserua-
tio Imperij
in Statu Ec-
clesiastico
consistit.

Dilectioni Tuæ & omnibus Ecclesiasticis Statibus, si talia introducerentur, perquam onerosa præiudicia, & totalis euersio, Sacri Imperij antiquissimarum Constitutionum, quæ potissimum in Statu Ecclesiastico consistunt, inde exoriri, & apud vtriusque Religionis Status, in Imperio, insolitæ sequelæ nasci possent. Prout igitur Ipsamet Dilectio Tua hoc rationabiliter perpendit, nec etiam nomen habere vult, quod ad Eiusmodi præiudiciales Ordinationes, apud Curiam Romanam, minimam ansam dederit; Hinc denuò Eandem amicè & clementer monemus, vt iam dictas causæ circumstantias mature cordi sumat, seque priori nostro Rescripto, & ipsimet æquitati, conformet; omnes præsumptas violentias, cæteraque, quæ Eadem hactenus, pro stabilienda sua intentione, vltèrius tentauit, penitus & quamprimum dimittat, sæpementionatos Abbatem & Conuentum, illorumque Officiales & subditos, neque personaliter, neque realiter, vllatenus grauet aut molestet, sed ordinariæ Iuris decisioni, ad quam Nos Dilectioni Tuæ, omnem vtilem promotionem exhibere parati sumus, acquiescat.

N. 472.
Imperator
mandat, vt
Dominus
archieps
Commen-
dam dis-
mittat.

Qua conuenienti oblatione præuia, Nos etiam penitus confidimus, à sua Sanctitate, (quæ Ipsamet iam tandem

dem fatebitur, Suos in hac causa excessisse) tantò facilius impetrandum, vt præsumptam hanc Commendam euanesce-
 re sinat, & suum prætensum Ius, Sacri Imperij paci & incolumitati, condonet. Interea omne id, quod Dilectio Tua, per possessionem præsumptam, alioque modo, contra Monasterium attentauit, ne vllatenus in præiudicium trahatur, penitus per præsentem cassamus, & pro irrito habemus & declaramus. Quæ, pro rei exigentia, celare Dilectione Tuam noluimus; remanemus præterea Dilectioni Tuæ, ad amicitiam, gratiam Cæsaream & omne bonum, perquam procliues &c. Datum Viennæ 4, Iulij. 1625. &c.

N. 473.
 Imperator
 possessione
 acceptam
 cassat.

Ferdinandus.

Vt. Petrus Henricus à Stralendorff.

Ad Mandatum Sacræ Cæsareæ

Maiestatis proprium

Ioannes Soldner Dr.

Littera Cc.

LITTERÆ FERDINANDI II.

Imp. ad Archiepiscopum & Pr. Electorem

Treuirensensem in causa S. Maximini, de dato

Odenburg 15. Nouembris 1625.

è Germanico in Latinum translatae.

FERDINANDVS II. &c. Reuerēde dilectæ Cognate & Princeps Elector. Ex Dilectionis Tuæ ad Nos datis literis, nec non ex iis, quas Dilectio Tua Nobili nostro Consiliario Aulico, & Imperij Fideli, Ioanni Baroni de

N. 474.
 Recapitulatione litterarum D. Electoris ad Cæsare.

Bb 4

Reck,